

Capella de la Mare de Déu de la Pietat

Berga

Ubicació

Comarca: Berguedà
Lloc/Adreça: Nucli urbà
Emplaçament: Carrer de la Pietat, 20.

Coordenades:

Latitud: 42.10524
Longitud: 1.84707
UTM Est (X): 404674
UTM Nord (Y): 4662104

Classificació

Número de fitxa: 08022-158
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Edifici
Estil / època: Medieval Romànic
Segle: XII
Estat de conservació: Bo
Notes de conservació: Ha estat restaurada recentment.
Protecció: Legal i física
Observacions protecció: BCIL
Accés: Obert
Ús actual: Religios
Titularitat: Privada
Titular: Parròquia de Santa Eulàlia de Berga, carrer Castellar del Riu, 1
Fitxes associades:

[Festes del carrer de la Pietat](#)

[Església parroquial de Santa Eulàlia de Berga](#)
[Església de Sant Joan](#)

Autor de la fitxa: Albert Rumbo Soler i Isaac Soca Torres.
Data de registre de la fitxa: dl., 16/07/2001 - 02:00

Descripció

La de la Pietat és una petita església que compta amb una volta de canó, avui coberta per

una altra de neoclàssica, i tres absis quadrats. L'interior conserva decoració barroca. La façana, molt simple, mostra un petit campanar, un òcul i un portal de mig punt.

Observacions:

És creença popular, força documentada d'altra banda, que aquesta és la capella més antiga de Berga.

Història

L'antiguitat d'aquesta capella queda demostrada pel fet que apareix en la documentació que els mateixos paletes que construïren l'església de Santa Maria d'Avià (mitjans del segle XII) varen fer obres de reforma a la capella de la Pietat. A primers del segle XIII, potser el 1224, passà a ser església d'un convent de frares mercedaris fundat per Pere de Berga; convent que després passà a Santa Magdalena i posteriorment a Sant Joan. El 1338, el convent fou lliurat a monges cistercenques provinents del monestir de Valldaura, aixecat per Geralda de la Portella. El 1655 va patir una important restauració que va amagar elements pre-romànics i una volta de canó romànica amb una altra volta neoclàssica. El motiu d'aquest arranjament fou l'adaptació com església parroquial mentre es construïa l'actual, situació que s'allargà fins el 1672. Al segle XIX, el 1832, es féu l'altar del Sant Sepulcre (el més conegut de la capella per participar a l'antiga Processó de Divendres Sant); posteriorment es féu el de la Mare de Déu de la Cinta. El 1904 es va daurar l'altar major. Després d'uns anys d'abandonament, l'aspecte que ofería era francament dolent. Als primers anys de la dècada dels 1990 es va restaurar interiorment i exterior, i actualment ofereix un aspecte molt millorat amb un petit jardí adjacent.

Bibliografia

AADD: Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya, Barcelona, 1994, pàg. 38.
HUCH i GUIXER, Ramon: Notes històriques de la ciutat de Berga, Barcelona-Berga, 1994, pàgs. 209-211.
BERNADICH, Anna; ROTA, Montserrat; SERRA, Rosa: Guia d'art del Berguedà, Berga, 1991, pàgs. 42-43.
AADD: Guia del Berguedà, Berga, 1985, pàgs. 162-163.
ALIER, Roger; VILADÉS, Ramon: Gran geografia comarcal catalana, vol. 2, Barcelona, 1981, pàg. 248.
MOYA i SOLÉ, Miquel: "Restauració de l'església de la Pietat", Butlletí dels Amics del Romànic n. 31, primavera 1996, pàg. 84.
SANTANDREU i SOLER, M. Dolors: "Berga fins al segle XVIII", L'Erol, 25, tardor-hivern 1988, pàg. 85.
MONTANYÀ i BOIXADER, Josep: Cròniques Berguedanes, Barcelona-Berga, 1999, pàgs. 169-170.

